ISSN 1725-5228

Dziennik Urzędowy C 111 E

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

11 maja 2005

Informacje i zawiadomienia

Zawiadomienie nr | Treść | Strona

I *Informacja*

Rada

2005/C 111 E/01 Wspólne stanowisko (WE) nr 14/2005 z dnia 20 grudnia 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG 1

2005/C 111 E/02 Wspólne stanowisko (WE) nr 15/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, w zakresie dostępu służb odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen ([1]) 19

2005/C 111 E/03 Wspólne stanowisko (WE) nr 16/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 76/115/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych ([1]) 23

2005/C 111 E/04 Wspólne stanowisko (WE) nr 17/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 77/541/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych ([1]) 28

2005/C 111 E/05 Wspólne stanowisko (WE) nr 18/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 74/408/EEC odnoszącą się do pojazdów silnikowych w odniesieniu do siedzeń, ich punktów mocowania oraz zagłówków ([1]) 33

PL

([1]) Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Informacja)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 14/2005

przyjęte przez Radę dnia 20 grudnia 2004 r.

w sprawie przyjęcia dyrektywy 2005/…/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG

(2005/C 111 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów [2],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W oparciu o komunikat Komisji w sprawie zrównoważonego rozwoju, Rada Europejska wyszczególniła cele stanowiące ogólne wytyczne dla przyszłego rozwoju w priorytetowych dziedzinach, takich jak zasoby naturalne i zdrowie publiczne.

(2) Woda jest deficytowym zasobem naturalnym, w związku z czym należy odpowiednio do tego ją traktować, dbać o jej jakość, chronić i nią gospodarować. W szczególności wody powierzchniowe należą do zasobów odnawialnych, o ograniczonej możności przywrócenia ich należytego stanu naruszonego działalnością człowieka.

(3) Polityka Wspólnoty dotycząca środowiska naturalnego powinna być skierowana na zapewnienie wysokiego poziomu ochrony i przyczyniać się do zapewnienia zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska oraz ochrony zdrowia ludzkiego.

(4) W grudniu 2000 r. Komisja przyjęła komunikat dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozwoju nowej polityki dotyczącej wody w kąpieliskach oraz rozpoczęła zakrojone na szeroką skalę konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi i zaangażowanymi stronami. Najistotniejszym rezultatem tych konsultacji było szerokie poparcie dla opracowania nowej dyrektywy opartej na najnowszych wynikach badań naukowych i zapewniającej szerszy udział społeczeństwa.

(5) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego [4] zawiera zobowiązanie do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony wody w kąpieliskach, łącznie ze zmianą dyrektywy Rady 76/160/EWG z dnia 8 grudnia 1975 r. dotyczącej jakości wody w kąpieliskach [5].

(6) Zgodnie z postanowieniami Traktatu przy opracowywaniu polityki w dziedzinie środowiska naturalnego Wspólnota uwzględnia, między innymi, dostępne dane naukowo-techniczne. Niniejsza dyrektywa powinna wykorzystać wyniki badań naukowych przy wprowadzaniu najbardziej niezawodnych parametrów wskaźnikowych służących przewidywaniu ryzyka mikrobiologicznego dla zdrowia oraz dla osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony. Należy niezwłocznie podjąć dalsze badania epidemiologiczne, dotyczące ryzyka dla zdrowia, związanego z kąpielą, szczególnie w wodach słodkich.

---

[1] Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str. 39.

[2] Dz.U. C 244 z 10.10.2003, str. 31.

[3] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2003 r. (Dz.U. C 82 E z 1.4.2004, str. 115). Wspólne stanowisko Rady z dnia 20 grudnia 2004 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia … (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

[4] Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

[5] Dz.U. L 31 z 5.2.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

(7) W celu poprawy efektywności oraz mądrego wykorzystania zasobów niniejsza dyrektywa powinna być ściśle skoordynowana z innym prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym wód, takim jak dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych ([1]), 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego ([2]) oraz dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ([3]).

(8) Odpowiednie informacje dotyczące planowanych środków oraz postępów w ich wdrażaniu powinny być rozpowszechniane wśród osób zainteresowanych. Społeczeństwo powinno otrzymywać należyte i aktualne informacje dotyczące wyników kontroli jakości wody w kąpieliskach oraz środków zarządzania ryzykiem w celu zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia, szczególnie w związku z przewidywalnymi przypadkami występowania zanieczyszczenia krótkotrwałego lub sytuacjami wyjątkowymi. Należy zastosować nową technologię, która umożliwia informowanie społeczeństwa na temat wód w kąpieliskach w całej Wspólnocie w sposób skuteczny i jednolity.

(9) Dla celów kontroli istnieje potrzeba stosowania zharmonizowanych metod i praktyk analizy. W celu uzyskania realistycznej klasyfikacji wód w kąpieliskach niezbędne są obserwacje i oceny jakości na przestrzeni dłuższego okresu.

(10) Osiągnięcie właściwego stanu powinno następować poprzez odpowiednie środki zarządzania i zapewnienia jakości, a nie jedynie poprzez pomiary i obliczenia. Z uwagi na to system określania profilów wody w kąpieliskach jest właściwy dla zapewnienia lepszego rozpoznawania ryzyk, co stanowi podstawę środków zarządzania jakością. Równocześnie należy zwrócić szczególną uwagę na zgodność z normami jakości oraz na spójne przejście od stosowania postanowień dyrektywy 76/160/EWG.

(11) Dnia 25 czerwca 1998 r. Wspólnota podpisała Konwencję EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Konwencja z Aarhus). W celu ratyfikacji tej konwencji przez Wspólnotę prawo wspólnotowe powinno zostać należycie do niej dostosowane. W związku z tym właściwe jest, by niniejsza dyrektywa zawierała przepisy dotyczące publicznego dostępu do informacji oraz zapewnienia udziału społeczeństwa w jej implementacji.

(12) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie uzyskanie dobrej jakości wody w kąpieliskach oraz wysokiego poziomu ochrony w Państwach Członkowskich w oparciu o wspólne standardy, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie i możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(13) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([4]).

(14) W każdym sezonie kąpielowym widoczne jest, że wspólnotowa polityka dotycząca wody w kąpieliskach ma wciąż duże znaczenie z uwagi na ochronę społeczeństwa przed przypadkowymi, jak i długotrwałymi zanieczyszczeniami przedostającymi się do wody na obszarach kąpielisk wspólnotowych lub w ich pobliżu. Ogólna jakość wód w kąpieliskach uległa znacznej poprawie od wejścia w życie dyrektywy 76/160/EWG. Jednakże dyrektywa ta odzwierciedla stan wiedzy i doświadczenia z wczesnych lat siedemdziesiątych. Od tego czasu uległy zmianie zarówno sposoby wykorzystania wody w kąpieliskach, jak i stan wiedzy naukowej i technicznej. Z uwagi na to dyrektywa ta powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące:

a) kontrolowania i klasyfikacji jakości wody w kąpieliskach;

b) zarządzania jakością wody w kąpieliskach; oraz

c) udostępniania społeczeństwu informacji na temat jakości wody w kąpieliskach.

2. Celem niniejszej dyrektywy jest zachowanie, ochrona i poprawa jakości środowiska oraz ochrona zdrowia ludzkiego w uzupełnieniu dyrektywy 2000/60/WE.

([1]) Dz.U. L 135 z 30.5.1991, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

([2]) Dz.U. L 375 z 31.12.1991, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

([3]) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

([4]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

3. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego elementu wód powierzchniowych, w przypadku gdy właściwy organ przewiduje, że duża liczba osób będzie tam korzystać z kąpieli, i nie wydał stałego zakazu, ani nie wydał stałego zalecenia niekąpania się tam (zwanego dalej „wodą w kąpielisku"). Dyrektywa nie ma zastosowania do:

a) basenów pływackich oraz basenów uzdrowiskowych;

b) zamkniętych zbiorników wodnych podlegających oczyszczaniu lub wykorzystywanych w celach terapeutycznych;

c) sztucznych, zamkniętych zbiorników wodnych, oddzielonych od wód powierzchniowych i wód podziemnych.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. Terminy „wody powierzchniowe", „wody podziemne", „wody śródlądowe", „wody przejściowe", „wody przybrzeżne" oraz „dorzecze", mają takie samo znaczenie, jak w dyrektywie 2000/60/WE.

2. „Właściwy organ" oznacza organ lub organy, które Państwo Członkowskie wyznaczyło do zapewnienia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy, lub inny organ lub podmiot, któremu ta rola została przekazana.

3. „Stały" oznacza — w odniesieniu do zakazu, lub zalecenia niekąpania się — trwający co najmniej przez jeden pełny sezon kąpielowy.

4. „Duża liczba" oznacza, w odniesieniu do kąpiących się, liczbę, którą właściwy organ uznaje za dużą, uwzględniając, w szczególności, wcześniejsze tendencje lub udostępnianą infrastrukturę lub udogodnienia albo inne środki podjęte w celu promowania kąpieli.

5. „Zanieczyszczenie" oznacza obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów, niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się, o którym mowa w art. 8 i 9 oraz w załączniku I, kolumna A.

6. „Sezon kąpielowy" oznacza okres, podczas którego można się spodziewać dużej liczby kąpiących się.

7. „Środki zarządzania" oznacza następujące środki podjęte w odniesieniu do wód w kąpieliskach:

   a) określenie i regularna aktualizacja profilu wody w kąpielisku;

   b) określenie harmonogramu kontroli;

   c) kontrola wody w kąpielisku;

   d) ocena jakości wody w kąpielisku;

   e) klasyfikowanie wody w kąpielisku;

   f) określanie oraz ocena przyczyn zanieczyszczenia, które mogłoby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz niekorzystnie wpływać na zdrowie kąpiących się;

   g) informowanie społeczeństwa;

   h) podejmowanie działań w celu zapobiegania narażaniu kąpiących na kontakt z zanieczyszczeniami;

   i) podejmowanie działań w celu obniżenia ryzyka zanieczyszczenia.

8. „Krótkotrwałe zanieczyszczenie" oznacza skażenie mikrobiologiczne, określone w załączniku I, kolumna A, którego przyczyny można jasno zidentyfikować, i nie przewiduje się, że będzie ono miało niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku przez okres dłuższy niż około 72 godziny, i dla którego właściwy organ ustalił procedury prognozowania takich przypadków i działań w przypadku ich wystąpienia, zgodnie z postanowieniami załącznika II.

9. „Sytuacja wyjątkowa" oznacza wydarzenie lub splot wydarzeń mających wpływ na jakość wody w kąpielisku w danej lokalizacji, którego występowania nie przewiduje się przeciętnie częściej niż raz na cztery lata.

10. „Zestaw danych o jakości wody w kąpielisku" oznacza dane uzyskane zgodnie z postanowieniami art. 3.

11. „Ocena jakości wody w kąpielisku" oznacza proces oceniania jakości wody w kąpielisku, przy użyciu metod oceny określonych w załączniku II.

12. „Rozmnożenie sinic" oznacza nagromadzenie sinic w postaci kożucha, smugu lub piany.

13. Termin „opinia publiczna" ma to samo znaczenie jak w dyrektywie Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ([1]).

ROZDZIAŁ II

JAKOŚĆ WODY W KĄPIELISKU I ZARZĄDZANIE NIĄ

Artykuł 3

Kontrole

1. Państwa Członkowskie corocznie wyznaczają wszystkie kąpieliska oraz długość sezonu kąpielowego. Po raz pierwszy podejmują te działania przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego następującego po terminie określonym w art. 18 ust. 1.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że kontrola parametrów określonych w załączniku I, kolumna A, następuje zgodnie z postanowieniami załącznika IV.

([1]) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

3. Punktem kontroli jest miejsce w obrębie kąpieliska, gdzie:

a) spodziewana jest większość kąpiących się; lub

b) spodziewane jest największe ryzyko zanieczyszczenia, zgodnie z profilem wody w kąpielisku.

4. Harmonogram kontroli każdego kąpieliska ustalany jest przed rozpoczęciem danego sezonu kąpielowego, a po raz pierwszy przed rozpoczęciem trzeciego pełnego sezonu kąpielowego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Kontrola ma miejsce nie później niż cztery dni po terminie określonym w harmonogramie kontroli.

5. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić kontrole parametrów określonych w załączniku I kolumna A podczas pierwszego pełnego sezonu kąpielowego, następującego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. W takim przypadku kontrole mają miejsce z częstotliwością określoną w załączniku IV. Wyniki kontroli mogą zostać wykorzystane do ustalenia zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, o którym mowa w art. 4. Niezwłocznie po wprowadzeniu przez Państwa Członkowskie kontroli na mocy niniejszej dyrektywy można zaprzestać kontroli parametrów określonych w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG.

6. Można nie brać pod uwagę próbek pobranych podczas występowania krótkotrwałego zanieczyszczenia. Zostają one zastąpione próbkami pobranymi zgodnie z postanowieniami załącznika IV.

7. W przypadku sytuacji wyjątkowych stosowanie harmonogramu kontroli, o którym mowa w ust. 4, może zostać zawieszone. Przywrócenie obowiązywania harmonogramu następuje bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej. Nowe próbki pobiera się bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej, w celu zastąpienia próbek brakujących w związku z wystąpieniem sytuacji wyjątkowej.

8. Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdanie z każdego zawieszenia stosowania harmonogramu kontroli, przedstawiając przyczyny zawieszenia. Sprawozdanie takie jest przedstawiane najpóźniej wraz z następnym sprawozdaniem rocznym, przewidzianym w art. 13.

9. Państwa Członkowskie zapewniają, że analiza jakości wody w kąpielisku jest przeprowadzana zgodnie z metodami referencyjnymi określonymi w załączniku I oraz z regułami określonymi w załączniku V. Jednakże Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie innych metod lub reguł, jeżeli wykażą, że uzyskiwane wyniki są równoważne z wynikami uzyskiwanymi przy wykorzystaniu metod określonych w załączniku I oraz reguł określonych w załączniku V. Państwa Członkowskie, które zezwalają na stosowanie takich metod lub reguł równoważnych, przedstawiają Komisji wszelkie właściwe informacje dotyczące tych metod lub reguł oraz ich równoważności.

Artykuł 4

Ocena jakości wody w kąpielisku

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zestawy danych o jakości wody w kąpielisku opracowywane są w wyniku kontroli parametrów określonych w załączniku I, kolumna A.

2. Oceny jakości wody w kąpielisku przeprowadzane są:

a) w odniesieniu do każdego kąpieliska;

b) po zakończeniu sezonu kąpielowego;

c) na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, opracowanego w odniesieniu do danego sezonu kąpielowego oraz trzech poprzedzających sezonów kąpielowych; oraz

d) zgodnie z procedurą określoną w załączniku II.

Jednakże Państwo Członkowskie może postanowić o przeprowadzeniu ocen jakości wody w kąpielisku na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku w odniesieniu do tylko trzech poprzedzających sezonów kąpielowych. W takim przypadku uprzednio powiadamia o tym Komisję. Należy także powiadomić Komisję w przypadku podjęcia później decyzji o przywróceniu przeprowadzania ocen na podstawie czterech sezonów kąpielowych. Państwa Członkowskie nie mogą zmieniać stosowanego okresu przeprowadzania ocen częściej niż raz na pięć lat.

3. Zestawy danych o wodzie w kąpielisku wykorzystywane do przeprowadzania oceny jakości wody w kąpielisku zawsze obejmują co najmniej 16 próbek, lub, w szczególnych okolicznościach, o których mowa w załączniku IV ust. 2, 12 próbek.

4. Jednakże pod warunkiem że:

— spełniony jest wymóg określony w ust. 3, lub

— w przypadku kąpielisk, w których sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, zestaw danych o wodzie w kąpielisku wykorzystany do przeprowadzenia oceny obejmuje co najmniej 8 próbek,

ocena jakości wody w kąpielisku może zostać przeprowadzona na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, dotyczącego mniej niż czterech sezonów kąpielowych, jeżeli:

a) kąpielisko zostało niedawno wyznaczone;

b) wystąpiły zmiany, które mogą mieć wpływ na klasyfikację wody w kąpielisku zgodnie z art. 5, w którym to przypadku ocena przeprowadzana jest na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, składających się wyłącznie z wyników próbek zgromadzonych od chwili wystąpienia zmian; lub

c) kąpielisko zostało już ocenione zgodnie z dyrektywą 76/160/EWG, w którym to przypadku wykorzystywane są równoważne dane zgromadzone zgodnie z tą dyrektywą oraz w tym celu uznaje się parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG za równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I kolumna A do niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie mogą dokonać podziału lub zgrupować istniejące kąpieliska w świetle ocen jakości wody w kąpieliskach. Państwa Członkowskie mogą zgrupować kąpieliska jedynie gdy:

a) sąsiadują one ze sobą;

b) uzyskały one zbliżone oceny za poprzednie cztery lata, zgodnie z postanowieniami ust. 2, 3 i 4 lit. c); oraz

c) posiadają one profile wody w kąpielisku, z których wszystkie wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.

Artykuł 5

Klasyfikacja oraz status jakościowy wód w kąpieliskach

1. W wyniku oceny jakości wody w kąpielisku, przeprowadzonej zgodnie z postanowieniami art. 4, Państwa Członkowskie, według kryteriów określonych w załączniku II, klasyfikują wodę w kąpielisku jako:

a) „niedostateczną";

b) „dostateczną";

c) „dobrą"; lub

d) „doskonałą".

2. Pierwsza klasyfikacja zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy zostanie zakończona do końca sezonu kąpielowego w 2015 r.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby najpóźniej do końca sezonu kąpielowego w 2015 r. wszystkie wody w kąpieliskach osiągnęły przynamniej status „dostateczny". Państwa Członkowskie podejmą praktyczne i proporcjonalne środki, które uznają za właściwe w celu zwiększenia liczby kąpielisk, w których woda klasyfikowana jest jako „doskonała" lub „dobra".

4. Jednakże, niezależnie od ogólnego wymogu zawartego w ust. 3, wody w kąpieliskach mogą zostać tymczasowo zaklasyfikowane jako „niedostateczne" i być uznawane za zgodne z niniejszą dyrektywą. Należy określić powody nieosiągnięcia statusu jakości „dostatecznej". W takich przypadkach Państwa Członkowskie zapewniają spełnienie następujących warunków:

a) w odniesieniu do każdego kąpieliska, w którym wodę zaklasyfikowano jako „niedostateczną", począwszy od sezonu kąpielowego, który następuje po jej klasyfikacji, zostaną podjęte następujące działania:

i) odpowiednie środki zarządzania, w tym zakaz kąpieli lub zalecenie niekąpania się, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem; oraz

ii) odpowiednie środki zarządzania w celu zapobieżenia, zmniejszenia lub wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia;

b) jeżeli woda w kąpielisku została zaklasyfikowana jako „niedostateczna" przez pięć kolejnych lat, wprowadza się stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się. Jednakże Państwo Członkowskie może wprowadzić stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się przed końcem pięcioletniego okresu, jeżeli uzna, że osiągnięcie jakości „dostatecznej" jest nieosiągalne lub nieproporcjonalnie kosztowne.

5. W każdym przypadku gdy zostaje wprowadzony stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się, informuje się ludność, że dany obszar nie stanowi już kąpieliska, z przedstawieniem powodów jego wyłączenia.

Artykuł 6

Profile wody w kąpielisku

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by profile wody w kąpieliskach sporządzane były zgodnie z postanowieniami załącznika III. Każdy profil wody w kąpielisku może obejmować pojedyncze kąpielisko lub większą ilość sąsiadujących kąpielisk. Profile wody w kąpieliskach ustalane są po raz pierwszy do … (*).

2. Profile wody w kąpieliskach podlegają weryfikacji oraz aktualizacji zgodnie z postanowieniami załącznika III.

3. Przy sporządzaniu, weryfikowaniu oraz aktualizacji profilów wody w kąpieliskach odpowiednio wykorzystuje się dane uzyskane w wyniku kontroli i ocen przeprowadzanych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE, które są istotne dla niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Środki zarządzania w wyjątkowych okolicznościach

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie szybkich i odpowiednich środków zarządzania, w przypadkach gdy uzyskają informację o niespodziewanej sytuacji, która wywarła lub zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami może wywrzeć niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku oraz na zdrowie kąpiących się. Do takich środków należy również informowanie ludności, oraz, jeśli to konieczne, tymczasowy zakaz kąpieli.

(*) Sześć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Zagrożenie sinicami

1. Jeżeli profil wody w kąpielisku wskazuje na możliwość rozmnożenia sinic, przeprowadza się odpowiednie kontrole, aby umożliwić szybkie wykrycie zagrożenia zdrowia.

2. W przypadku gdy występuje rozmnożenie sinic i stwierdzono zagrożenie dla zdrowia lub można przypuszczać jego wystąpienie, niezwłocznie podejmuje się odpowiednie środki zarządzania w celu zapobieżeniu temu niebezpieczeństwu, włączając informowanie ludności.

Artykuł 9

Inne parametry

1. W przypadku gdy profil wody w kąpielisku wykazuje tendencję do rozmnażania się makroalg i/lub fitoplanktonu morskiego, podejmuje się badania w celu określenia możliwości ich zaakceptowania oraz zagrożenia dla zdrowia, a także podejmuje się właściwe środki zarządzania, włączając informowanie ludności.

2. Wody w kąpieliskach kontroluje się wzrokowo pod kątem występowania zanieczyszczeń takich, jak pozostałości smoliste, szkło, plastik, guma lub inne odpady. W razie wykrycia takiego zanieczyszczenia zostaną podjęte odpowiednie środki zarządzania, włączając w to, w razie konieczności, informowanie ludności.

Artykuł 10

Współpraca na wodach transgranicznych

W każdym przypadku gdy dorzecze powoduje transgraniczne wpływy na jakość wody w kąpielisku, zainteresowanie Państwa Członkowskie współpracują we właściwy sposób przy implementacji niniejszej dyrektywy, włączając w to odpowiednią wymianę informacji oraz wspólne działania mające na celu kontrolę tych wpływów.

ROZDZIAŁ III

WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 11

Udział społeczeństwa

Państwa Członkowskie zachęcają społeczeństwo do udziału w wykonaniu niniejszej dyrektywy poprzez stworzenie opinii publicznej możliwości zgłaszania propozycji, uwag lub skarg. Właściwe organy należycie uwzględniają każdą uzyskaną informację.

Artykuł 12

Informowanie ludności

1. Państwa Członkowskie zapewniają aktywne rozpowszechnianie następujących informacji oraz niezwłoczne udostępnianie, podczas sezonu kąpielowego, w łatwo dostępnym miejscu, w bliskim sąsiedztwie każdego kąpieliska:

a) bieżącej klasyfikacji wody w kąpielisku;

b) ogólnego opisu wody w kąpielisku, w języku nietechnicznym, w oparciu o profil wody w kąpielisku ustalony zgodnie z postanowieniami załącznika III;

c) w przypadku wód w kąpieliskach, w których mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia:

— informacji, że w wodzie w kąpielisku mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia,

— wskazanie liczby dni, w których kąpiel była zabroniona lub niewskazana w czasie poprzedniego sezonu kąpielowego, z uwagi na takie zanieczyszczenie, oraz

— ostrzeżenia o każdym takim występującym lub przewidywanym zanieczyszczeniu;

d) informacji dotyczącej rodzaju oraz spodziewanego czasu trwania sytuacji wyjątkowych w trakcie takich wydarzeń;

e) w każdym przypadku gdy kąpiel jest zabroniona lub niewskazana — zawiadomienia instruującego ludność wraz ze wskazaniem powodów; oraz

f) wskazanie źródła dokładniejszych informacji.

2. Państwa Członkowskie wykorzystują odpowiednie środki masowego przekazu oraz technologie, włączając w to Internet, w celu aktywnego i niezwłocznego rozpowszechnienia informacji dotyczących wód w kąpieliskach, określonych w ust. 1, a także następujących informacji:

a) wykazu kąpielisk;

b) klasyfikacji wody w każdym kąpielisku na przestrzeni ostatnich trzech lat oraz profilu wody w kąpielisku, włączając wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą od ostatniej klasyfikacji;

c) w przypadku wód w kąpieliskach zaklasyfikowanych jako wody „niedostateczne", informacji dotyczących przyczyn zanieczyszczenia, środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego zanieczyszczenia, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 4; oraz

d) w przypadku kąpielisk, w których mogą wystąpić krótkotrwałe zanieczyszczenia, ogólnych informacji o:

— warunkach, które mogą prowadzić do wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia,

— prawdopodobieństwie takiego zanieczyszczenia oraz przypuszczalnym okresie jego trwania,

— przyczynach zanieczyszczenia oraz środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego zanieczyszczenia.

Wykaz, o którym mowa w lit. a), jest udostępniany każdego roku przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego. Wyniki kontroli udostępniane są w ciągu tygodnia.

3. Informacje określone w ust. 1 i 2 rozpowszechniane są niezwłocznie po ich uzyskaniu, poczynając od początku piątego sezonu kąpielowego następującego po dacie określonej w art. 18 ust. 1.

4. Państwa Członkowskie oraz Komisja, gdy jest to możliwe, podają do publicznej wiadomości informacje, korzystając z techniki opartej na odniesieniach geograficznych, przedstawiając je w sposób jasny i zrozumiały, w szczególności przy użyciu znaków i symboli.

Artykuł 13

Sprawozdania

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wyniki kontroli oraz ocen jakości wody dla każdego kąpieliska, jak również opis podjętych istotnych środków zarządzania. Państwa Członkowskie przekazują te informacje dotyczące poprzedniego sezonu kąpielowego corocznie, do dnia 31 grudnia. Rozpoczną one przekazywanie informacji po przeprowadzeniu pierwszej oceny jakości wody w kąpieliskach zgodnie z postanowieniami art. 4.

2. Każdego roku przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego Państwa Członkowskie informują Komisję o wszystkich miejscach wyznaczonych jako kąpieliska wraz z uzasadnieniem wszelkich zmian w porównaniu do roku poprzedniego. Po raz pierwszy dokonują one tego przed rozpoczęciem pierwszego sezonu kąpielowego następującego po terminie określonym w art. 18 ust. 1.

3. Po rozpoczęciu kontroli wody w kąpieliskach zgodnie z niniejszą dyrektywą, coroczne składanie Komisji sprawozdań, zgodnie z ust. 1, będzie następowało nadal na mocy dyrektywy 76/160/EWG, do czasu, gdy będzie można dokonać pierwszej oceny na mocy niniejszej dyrektywy. W tym okresie parametr 1 określony w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG nie jest uwzględniany w sprawozdaniu rocznym, a parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG traktowane są jako równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I kolumna A do niniejszej dyrektywy.

4. Komisja publikuje roczne sprawozdanie podsumowujące dotyczące jakości wody w kąpieliskach we Wspólnocie, zawierające informacje o klasyfikacji wody w kąpieliskach, zgodności z niniejszą dyrektywą oraz o podjętych istotnych środkach zarządzania. Komisja publikuje to sprawozdanie najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku, także w Internecie. Przy opracowywaniu sprawozdania Komisja, w przypadkach gdy jest to możliwe, korzysta z systemów zbierania danych, ocen i prezentacji, przewidzianych w powiązanych przepisach wspólnotowych, w szczególności w dyrektywie 2000/60/WE.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Sprawozdanie i przegląd

1. Komisja, do 2018 r., przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, stanowiące przegląd wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Sprawozdanie w szczególności dotyczy:

a) wyników odpowiednich europejskich badań epidemiologicznych, prowadzonych przez Komisję we współpracy z Państwami Członkowskimi;

b) innych prac naukowych, analitycznych i epidemiologicznych istotnych dla parametrów jakości wody w kąpieliskach; oraz

c) zaleceń Światowej Organizacji Zdrowia.

3. W świetle tego sprawozdania oraz oceny długofalowego wpływu Komisja może, stosownie do potrzeb, dołączyć do swojego sprawozdania propozycje zmian do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Dostosowania techniczne i środki wykonawcze

Możliwe jest podjęcie decyzji zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 2 o:

a) określeniu normy EN/ISO dotyczącej równoważności metod mikrobiologicznych dla celów art. 3 ust. 9;

b) ustanowieniu szczegółowych zasad wprowadzenia w życie postanowień art. 8 ust. 1 oraz art. 12 ust. 4;

c) dostosowaniu metod analizy do parametrów określonych w załączniku I w świetle postępu naukowego i technicznego;

d) dostosowaniu postanowień załącznika V w świetle postępu naukowego i technicznego;

e) ustaleniu wytycznych dla wspólnej metody oceny pojedynczych próbek.

Artykuł 16

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie znajdują postanowienia art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, zostaje ustalony na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17

Uchylenie

1. Dyrektywa 76/160/EWG zostaje niniejszym uchylona ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2014 r. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, uchylenie następuje bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich, dotyczących terminów transpozycji oraz stosowania, określonych w uchylonej dyrektywie.

2. Niezwłocznie po przyjęciu przez Państwo Członkowskie wszystkich niezbędnych przepisów prawnych i administracyjnych oraz podjęciu niezbędnych działań praktycznych, w celu wykonania postanowień niniejszej dyrektywy, niniejsza dyrektywa będzie miała zastosowanie, zastępując dyrektywę 76/160/EWG.

3. Odesłania do dyrektywy 76/160/EWG traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

Implementacja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia … (*). Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie, której dotyczy niniejsza dyrektywa.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 20

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

(*) Trzy lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

DLA WÓD WEWNĘTRZNYCH

	A	B	C	D	E
	Parametr	Jakość doskonała	Jakość dobra	Jakość dostateczna	Metody referencyjne analizy
1	Enterokoki jelitowe (jtk/100 mL)	200 (*)	400 (*)	360 (**)	ISO 7899-1 lub ISO 7899-2
2	Escherichia coli (jtk/100 mL)	500 (*)	1 000 (*)	900 (**)	ISO 9308-3 lub ISO 9308-1

(*) Oparte na ocenie 95-percentyla. Patrz: załącznik II.
(**) Oparte na ocenie 90-percentyla. Patrz: załącznik II.

DLA WÓD PRZYBRZEŻNYCH I PRZEJŚCIOWYCH

	A	B	C	D	E
	Parametr	Jakość doskonała	Jakość dobra	Jakość dostateczna	Referencyjne metody analizy
1	Enterokoki jelitowe (jtk/100 mL)	100 (*)	200 (*)	200 (**)	ISO 7899-1 lub ISO 7899-2
2	Escherichia coli (jtk/100 mL)	250 (*)	500 (*)	500 (**)	ISO 9308-3 lub ISO 9308-1

(*) Oparte na ocenie 95-percentyla. Patrz: załącznik II.
(**) Oparte na ocenie 90-percentyla. Patrz: załącznik II.

ZAŁĄCZNIK II

OCENA ORAZ KLASYFIKACJA WODY W KĄPIELISKU

1. JAKOŚĆ NIEDOSTATECZNA

Wody w kąpieliskach należy klasyfikować jako „niedostateczne", jeżeli, w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny ([1]), wartości percentyla ([2]) dla wyliczenia mikrobiologicznego są gorsze ([3]) od wartości dla jakości „dostatecznej", określonych w załączniku I, kolumna D.

2. JAKOŚĆ DOSTATECZNA

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „dostateczne":

1) jeżeli, w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny, wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze ([4]) niż wartości „jakości dostatecznej" określone w załączniku I, kolumna D; oraz

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia, ograniczenia oraz wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

3. JAKOŚĆ DOBRA

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „dobre":

1) jeżeli, w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny, wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze ([4]) niż wartości „jakości dobrej", określone w załączniku I kolumna C; oraz

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia, ograniczenia oraz wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

4. JAKOŚĆ DOSKONAŁA

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „doskonałe":

1) jeżeli, w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny, wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze niż wartości „jakości doskonałej", określonej w załączniku I kolumna B; oraz

---

([1]) „Okres ostatniej oceny" oznacza cztery ostatnie sezony kąpielowe lub, w odpowiednich przypadkach, okres określony w art. 4 ust. 2 lub 4.

([2]) Na podstawie obliczenia percentyla log10 funkcji normalnej gęstości prawdopodobieństwa danych mikrobiologicznych uzyskanych z danej wody w kąpielisku, wartość percentyla oblicza się w następujący sposób:
   i) należy przyjąć wartość $\log_{10}$ wszystkich wyliczeń bakterii w sekwencji danych podlegających wyliczeniu. (W przypadku uzyskania wartości 0, należy w zamian przyjąć wartość $\log_{10}$ minimalnej granicy wykrywalności użytej metody analitycznej),
   ii) należy wyliczyć średnią arytmetyczną wartości $\log_{10}$ (μ),
   iii) należy wyliczyć odchylenie standardowe wartości $\log_{10}$ (σ).
   Górny punkt 90 percentyla funkcji gęstości prawdopodobieństwa danych uzyskiwany jest z następującego równania: górny 90 percentyl = antylogarytm (μ + 1,282 σ).
   Górny punkt 95 percentyla funkcji gęstości prawdopodobieństwa danych uzyskiwany jest z następującego równania: górny 95 percentyl = antylogarytm (μ + 1,65 σ).

([3]) „Gorsze" oznacza: o wyższej wartości koncentracji wyrażone w jtk/100 ml.

([4]) „Lepsze" oznacza: o niższej wartości koncentracji wyrażone w jtk/100 ml.

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia, ograniczenia oraz wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

ZAŁĄCZNIK III

PROFIL WODY W KĄPIELISKU

1. Profil wody w kąpielisku, określony w art. 6, powinien składać się z:

   a) sporządzonego zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2000/60/WE opisu cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych wody w kąpielisku, które są istotne do celów niniejszej dyrektywy, oraz innych wód powierzchniowych znajdujących się w zlewni danej wody w kąpielisku, która mogłaby być źródłem zanieczyszczeń;

   b) identyfikacji oraz oceny przyczyn zanieczyszczeń, które mogłyby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz wywierać niekorzystny wpływ na stan zdrowia kąpiących się;

   c) oceny możliwości rozmnożenia sinic;

   d) oceny możliwości rozmnożenia makroalg i/ lub fitoplanktonu;

   e) jeżeli ocena na mocy lit. b) wykazuje, że istnieje ryzyko krótkotrwałych zanieczyszczeń, następujących informacji:

      — przewidywany charakter, częstotliwość oraz czas trwania spodziewanego krótkotrwałego zanieczyszczenia,

      — szczegóły wszelkich pozostałych przyczyn zanieczyszczenia, włączając podjęte środki zarządzania oraz harmonogram eliminacji tych przyczyn,

      — środki zarządzania podjęte w przypadkach występowania zanieczyszczenia krótkotrwałego wraz z określeniem podmiotów odpowiedzialnych za podjęcie takich działań i szczegółów dotyczących kontaktu z nimi;

   f) lokalizacji punktu kontroli.

2. W przypadku wód w kąpieliskach, zaklasyfikowanych jako wody „dobre", „dostateczne" lub „niedostateczne", profil wody w kąpielisku należy poddawać regularnemu przeglądowi w celu oceny, czy którykolwiek z aspektów wymienionych w ust. 1 uległ zmianie. W razie konieczności należy go aktualizować. Częstotliwość oraz zakres przeglądów należy określić na podstawie charakteru oraz znaczenia zanieczyszczeń. Jednakże przeglądy te powinny być zgodnie z postanowieniami zawartymi w poniższej tabeli i następować co najmniej z częstotliwością tam określoną.

Klasyfikacja wody w kąpielisku	„Dobra"	„Dostateczna"	„Niedostateczna"
Przeglądów należy dokonywać co najmniej raz na	4 lata	3 lata	2 lata
Aspekty podlegające przeglądowi (litery ust. 1)	a)–f)	a)–f)	a)–f)

   W przypadku wód w kąpieliskach wcześniej zaklasyfikowanych jako „doskonałe" profile wody w kąpielisku należy poddać przeglądowi oraz, jeśli to konieczne, aktualizować jedynie wówczas gdy klasyfikacja zostanie zmieniona na „dobrą", „dostateczną" lub „niedostateczną". Przegląd powinien objąć wszystkie aspekty wymienione w ust. 1.

3. W przypadku istotnych prac budowlanych lub istotnych zmian w infrastrukturze kąpieliska lub w jego sąsiedztwie, profil wody w kąpielisku należy aktualizować przed rozpoczęciem następnego sezonu kąpielowego.

4. W odpowiednich przypadkach informacje określone w ust. 1 lit. a) i b) należy przedstawić na szczegółowej mapie.

5. Jeżeli właściwy organ uzna to za stosowne, możliwe jest dołączenie innych istotnych informacji.

ZAŁĄCZNIK IV

KONTORLE WODY W KĄPIELISKU

1. Należy pobrać jedną próbkę krótko przed rozpoczęciem każdego sezonu kąpielowego. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, należy pobrać i analizować nie mniej niż cztery próbki na sezon kąpielowy, uwzględniając powyższą próbkę dodatkową.
2. Jednakże należy pobrać i analizować jedynie trzy próbki na sezon kąpielowy w przypadku kąpieliska:
   a) w którym sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni; lub
   b) które jest położone w regionie podlegającym szczególnym ograniczeniom geograficznym.
3. Terminy pobierania próbek są rozłożone na cały sezon kąpielowy, przy czym przerwa pomiędzy nimi nie przekracza jednego miesiąca.
4. W przypadku zanieczyszczenia krótkotrwałego należy pobrać dodatkową próbkę w celu potwierdzenia zakończenia jego występowania. Ta próbka nie może być częścią zestawu danych o jakości wody w kąpielisku.

   Jeżeli konieczne jest zastąpienie pominiętej próbki, należy pobrać dodatkową próbkę 7 dni po ustaniu krótkotrwałego zanieczyszczenia.

ZAŁĄCZNIK V

ZASADY POSTĘPOWANIA Z PRÓBKAMI DO ANALIZY MIKROBIOLOGICZNEJ

1. MIEJSCE POBIERANIA PRÓBEK

Tam gdzie to możliwe próbki powinny być pobierane 30 centymetrów pod powierzchnią wody oraz w wodzie o głębokości co najmniej 1 metra.

2. STERYLIZACJA BUTELEK NA PRÓBKI

Butelki na próbki:

— należy poddawać sterylizacji w autoklawie przez co najmniej 15 minut w temperaturze 121 °C, lub

— należy poddawać suchej sterylizacji w temperaturze pomiędzy 160 °C a 170 °C przez co najmniej 1 godzinę, lub

— powinny być one napromieniowanymi pojemnikami na próbki uzyskanymi bezpośrednio od wytwórcy.

3. POBIERANIE PRÓBEK

Objętość butelki/pojemnika na próbki powinna zależeć od ilości wody potrzebnej do zbadania każdego parametru. Minimalna zawartość to na ogół 250 ml.

Pojemniki na próbki powinny być wykonane z przezroczystego, bezbarwnego materiału (szkło, polietylen lub polipropylen).

Aby zapobiec przypadkowemu zanieczyszczeniu próbki, pobierający próbkę powinien wykorzystać aseptyczną technikę w celu utrzymania sterylności butelek na próbki. Nie zachodzi dodatkowa potrzeba posiadania sterylnego wyposażenia (takiego jak sterylne rękawice chirurgiczne, szczypce lub pręt do próbek), jeżeli próbka jest pobierana prawidłowo.

Próbkę należy wyraźnie oznaczyć niezmywalnym tuszem na próbce oraz na formularzu pobrania próbki.

4. PRZECHOWYWANIE ORAZ TRANSPORT PRÓBEK PRZED ANALIZĄ

Próbki z wodą należy na każdym etapie transportu chronić przed światłem, w szczególności przed bezpośrednim światłem słonecznym.

Próbkę należy zabezpieczyć w temperaturze około 4 °C, w pojemniku chłodniczym lub lodówce (w zależności od klimatu) aż do ich dostarczenia do laboratorium. Jeżeli przewidywany czas dowozu do laboratorium jest dłuższy niż 4 godziny, wówczas wymagany jest transport w lodówce.

Czas pomiędzy pobraniem próbki a jej analizą powinien być możliwie najkrótszy. Zaleca się analizę próbek w tym samym dniu roboczym. Jeżeli nie jest to możliwe ze względów praktycznych, wówczas próbki powinny zostać przeanalizowane w ciągu nie więcej niż 24 godzin. W międzyczasie należy je przechowywać w zaciemnionym miejscu w temperaturze 4 °C ± 3 °C.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

Komisja przyjęła wniosek ([1]) dotyczący nowej dyrektywy w sprawie jakości wody w kąpieliskach w październiku 2002 r. oraz zmieniony wniosek w kwietniu 2004 r.

Parlament Europejski przyjął opinię w pierwszym czytaniu w październiku 2003 r. ([2])

Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię w czerwcu 2003 r. ([3])

Komitet Regionów przyjął opinię w kwietniu 2003 r. ([4])

Rada przyjęła wspólne stanowisko w dniu 20 grudnia 2004 r.

II. CEL

Nowa dyrektywa uchyli i zastąpi dyrektywę 76/160/EWG. Jej celem jest zwiększenie ochrony zdrowia publicznego poprzez wzmocnienie standardów jakości wody w kąpieliskach i zmodernizowanie ram prawnych dla zarządzania nią. W szczególności:

— uzupełni ona dyrektywę 2000/60/WE („dyrektywa ramowa w dziedzinie polityki wodnej"),

— ograniczy parametry, które mają być monitorowane do celów klasyfikacji jakości wody w kąpieliskach oraz wprowadzi nową metodologię klasyfikacji,

— uwzględni środki proaktywnego zarządzania, a nie tylko wyniki statystyczne,

— zwiększy zakres informacji na temat wody w dostępnych publicznie kąpieliskach, w tym poprzez profile wody w kąpieliskach.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Analiza ogólna

We wspólnym stanowisku zawarto większość poprawek Parlamentu Europejskiego wprowadzonych w pierwszym czytaniu, przyjmując je *verbatim*, częściowo lub utrzymując je w podobnym duchu. Jednakże w stanowisku nie uwzględniono niektórych poprawek z następujących przyczyn:

— niespójność z brzmieniem w art. 174 Traktatu (poprawka 1),

— w opinii Rady i Komisji niepotrzebnie powieliłyby one wymogi dyrektywy ramowej w dziedzinie polityki wodnej (poprawki 2 i 58, 4, 16 i 33), lub

— Rada uznała je za zbyteczne i potencjalnie mylące (poprawki 6, 8 i 12).

Zawiera ono również wiele innych zmian. Kolejne sekcje opisują zmiany merytoryczne. Dodatkowo przedstawiono zmiany redakcyjne zmierzające do nadania tekstowi większej jasności lub zapewnienia całościowej spójności dyrektywy.

2. Cel, zakres i definicje (art. 1 i 2)

Artykuł 1 ust. 1 jest częściowo zgodny się z poprawką 65 Parlamentu Europejskiego. Jednakże Rada nie może zgodzić się na poszerzenie zakresu stosowania dyrektywy, tak by poza kąpieliskami obejmowała ona także *inne działalności rekreacyjne*. W rezultacie wspólne stanowisko nie obejmuje żadnego odniesienia do takich działalności i nie zawiera poprawek 5, 7 i 22.

Definicja „wody w kąpieliskach" pojawia się teraz w art. 1 ust. 3, ponieważ termin ten określa zakres dyrektywy.

([1]) Dz.U. C 45E z 25.2.2003, str. 127.
([2]) Dz.U. C 82E z 1.4.2004, str. 115.
([3]) Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str. 39.
([4]) Dz.U. C 244 z 10.10.2003, str. 31.

Artykuł 2 obejmuje dalsze definicje z dyrektywy ramowej w dziedzinie polityki wodnej i jest zgodny z poprawką 10 Parlamentu Europejskiego. Definiuje on również inne kluczowe pojęcia, jak „właściwy organ", „stały", „olbrzymia liczba", „zanieczyszczenie", „zanieczyszczenie krótkoterminowe", „rozmnożenie sinic" i „opinia publiczna".

3. **Monitoring** (art. 3 i załączniki IV i V)

Artykuł 3 jest w dużej mierze zgodny z poprawkami 11, 52 i 54 Parlamentu Europejskiego, ale zapewnia więcej elastyczności odnośnie do lokalizacji punktu monitoringowego. Zawiera również przepisy w sprawie krótkoterminowego zanieczyszczenia i przewiduje wykorzystanie równoważnych metod i zasad w pewnych warunkach, z których niektóre mogą być wyjaśniane w drodze komitologii.

Załącznik IV przewiduje podwyższony wymóg minimalnej próby w porównaniu z początkowym wnioskiem Komisji w celu zwiększenia rzetelności metodologii statystycznej. Jednakże, przewiduje również pewne ulgi w przypadku szczególnie krótkich sezonów kąpielowych przeważających na północy UE oraz specjalnych ograniczeń geograficznych (np. odległe wyspy). Nie ma już bezpośredniego związku pomiędzy częstotliwością prób a ich klasyfikacją.

Załącznik V jest zgodny z poprawką 35 Parlamentu Europejskiego i częściowo z poprawką 75.

4. **Ocena jakości** (art. 4)

We wspólnym stanowisku przyjęto cztery sezony kąpielowe jako normalny okres oceny, ale umożliwiono Państwom Członkowskim, w pewnych warunkach, wybór okresu składającego się z trzech sezonów. Wskazano minimalną liczbę wymaganych prób i okoliczności, w których mogą odbywać się podziały lub grupowanie wód w kąpieliskach.

5. **Klasyfikacja i status jakości** (art. 5 i załączniki I i II)

Artykuł 5 wprowadza kilka *kluczowych innowacji* w porównaniu z początkowym wnioskiem Komisji. W szczególności:

— odracza do roku 2015 obowiązkowe stosowanie nowego projektu klasyfikacji (celem zgodności z harmonogramem zawartym w dyrektywie ramowej w dziedzinie polityki wodnej),

— wprowadza nową klasyfikację („dostateczny"), która zapewni co najmniej identyczny z minimalnymi wymogami istniejącej dyrektywy poziom ochrony zdrowia i pomoże w osiągnięciu „dobrej" lub „doskonałej" jakości, i

— objaśnia okoliczności, w których można by tymczasowo zaklasyfikować wody w kąpieliskach jako „słabej" jakości (w tym poprzez sformułowania zgodne z celem poprawki 17 Parlamentu Europejskiego).

Załącznik I przewiduje klasyfikacje odbywające się na podstawie dwóch *parametrów mikrobiologicznych*. Wymogi dotyczące innych rodzajów zanieczyszczenia zostaną utrzymane (art. 9), ale nie będą miały wpływu na klasyfikację. Zatem wspólne stanowisko nie obejmuje poprawki 31 Parlamentu Europejskiego.

Załącznik I przewiduje obliczenia oparte na 95- i 90-percentylu. Dopuszczalne wartości dla klasyfikacji „doskonały" i „dobry" będą opierały się na ocenie 95-percentylu natomiast dla „dostateczny" na ocenie 90-percentylu w celu zmniejszenia ryzyka anomalii statystycznych w przypadku korzystania z niewielkiego zbioru danych.

Dopuszczalne wartości dla wód śródlądowych i przybrzeżnych są inne. Dostępne obecnie dowody naukowe wskazują, że obecność takiego samego poziomu skażenia mikrobiologicznego stanowi dla zdrowia wyższe ryzyko w wodzie słonej niż w słodkiej.

Nagłówek kolumny E jest zgodny z poprawką 57 Parlamentu Europejskiego.

Załącznik II jest zgodny z ogólną zasadą leżącą u podstaw poprawki 19 Parlamentu Europejskiego, ponieważ przewiduje, że *krótkoterminowe zanieczyszczenie* nie wpłynie na klasyfikację wody w kąpieliskach, jeżeli właściwy organ podejmie stosowne środki celem ochrony zdrowia kąpiących się.

6. **Profil wody w kąpielisku** (art. 6 i załącznik III)

Wspólne stanowisko objaśnia, że dla sąsiadujących ze sobą wód w kąpieliskach powinien być stosowany jeden profil. Przedłuża ono termin ustalenia pierwszych profili oraz przerwy pomiędzy przeglądami, uwzględniając wymagany nakład pracy.

Załącznik III jest zgodny z poprawkami 32 i 34 Parlamentu Europejskiego.

7. **Udział ludności** (art. 11)

Wspólne stanowisko jest zgodne z częścią poprawki 20 Parlamentu Europejskiego. Definicja „opinii publicznej" w art. 2 wyraźnie obejmuje zainteresowane strony na poziomie lokalnym. Pozostała część poprawki jest zbyteczna z uwagi na art. 18 i dyrektywę 2003/4/WE.

8. **Informowanie ludności** (art. 12)

Wspólne stanowisko łączy w jednym artykule wszystkie ogólne wymogi dotyczące informowania ludności. Wymogi te są zgodne z celami poprawek 15 i 18 Parlamentu Europejskiego.

Promując wykorzystanie znaków i sygnałów oraz przewidując przyjęcie ujednoliconych przepisów w tej dziedzinie w drodze komitologii (art. 12 ust. 4 i art. 15 ust. 1 lit. b)), wspólne stanowisko jest częściowo zgodne z celami poprawek 21, 23 i 27 (oraz, odczytując te przepisy razem z art. 7, poprawką 24).

Jest ono również zgodne z poprawką 26 i częścią poprawki 25, pod tym względem, że wprowadza wymóg szybkiego udostępniania informacji przez Internet.

9. **Sprawozdanie i przegląd** (art. 14)

Rada zgadza się z Parlamentem Europejskim, że Komisja powinna dokonać przeglądu wprowadzania w życie i funkcjonowania dyrektywy. Zatem wspólne stanowisko jest zgodne z celem poprawki 28. Jednakże precyzuje ono niektóre kluczowe zagadnienia, które powinny znaleźć się w sprawozdaniu Komisji, w szczególności:

— wyniki badania epidemiologicznego, które ma podjąć Komisja w trybie pilnym w celu uzyskania większej naukowej pewności odnośnie do ryzyka dla zdrowia związanego z kąpielą, szczególnie w słodkiej wodzie,

— zalecenia WHO, które równałyby się klasyfikacji „dobry" raczej niż minimalnym wymogom dyrektywy.

10. **Komitologia** (art. 15 i 16)

Wspólne stanowisko zawiera jeden przepis z wykazem decyzji technicznych, które można podjąć w drodze komitologii (art. 15).

Jednakże Rada uważa, że decyzje te powinny być opcjonalne, nieobowiązkowe. Ponadto nie może zgodzić się na dodanie w drodze komitologii nowych parametrów w zakresie wykrywania wirusów. W rezultacie wspólne stanowisko nie obejmuje poprawki 29 i 30 Parlamentu Europejskiego.

11. **Inne**

Ponadto wspólne stanowisko zawiera:

— uproszczone przepisy w sprawie środków reagowania w wyjątkowych okolicznościach, których zakres jest teraz identyczny z pozostałą częścią dyrektywy (art. 7), oraz

— obowiązujący Państwa Członkowskie wymóg prowadzenia stosownego monitoringu i podejmowania niezbędnych środków zarządzania w celu ochrony zdrowia publicznego przed ryzykiem sinic (art. 8).

IV. **WNIOSEK**

Rada uważa, że wspólne stanowisko stanowi wyważony pakiet środków, które umożliwią bardzo potrzebną aktualizację przepisów Wspólnoty w sprawie jakości wody w kąpieliskach oraz podniosą poziom ochrony zdrowia publicznego w stopniowy i rozsądny sposób bez obarczania niepotrzebnym ciężarem zainteresowanych organów. Oczekuje konstruktywnych dyskusji z Parlamentem Europejskim z zamiarem szybkiego przyjęcia dyrektywy.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 15/2005

przyjęte przez Radę dnia 22 grudnia 2004 r.

w sprawie przyjęcia rozporządzenia (WE) nr …/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … zmieniającego Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, w zakresie dostępu służb odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/C 111 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 71 ust. 1 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

po konsultacji Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 9 dyrektywy Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów [3] stanowi, że Państwa Członkowskie wspierają się nawzajem w wykonywaniu tej dyrektywy i mogą wymieniać informacje na poziomie dwu- lub wielostronnym, w szczególności w celu kontroli, przed jakąkolwiek rejestracją pojazdu, jego statusu prawnego, w miarę potrzeb w Państwie Członkowskim, w którym był on wcześniej zarejestrowany. Taka kontrola może obejmować w szczególności wykorzystanie sieci elektronicznej.

(2) System Informacyjny Schengen (lub „SIS"), utworzony na mocy postanowień zawartych w Tytule IV Konwencji wykonawczej z 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach [4] (zwanej dalej „Konwencją z Schengen z 1990 r.") i włączony w ramy Unii Europejskiej zgodnie z Protokołem załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, ustanawia elektroniczną sieć łączącą Państwa Członkowskie i zawiera, między innymi, dane na temat pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, które zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób. Zgodnie z art. 100 ust. 1 Konwencji z Schengen z 1990 r. dane dotyczące takich pojazdów silnikowych, poszukiwanych w celu zajęcia lub w celu użycia jako dowód w postępowaniu karnym, wprowadza się do SIS.

(3) Inicjatywa Królestwa Niderlandów podjęta w celu przyjęcia decyzji Rady w sprawie zwalczania przestępczości związanej z pojazdami i mającej implikacje transgraniczne [5] obejmuje korzystanie z SIS jako integralnej części strategii w zakresie ścigania przestępstw związanych z pojazdami.

(4) Zgodnie z art. 101 ust. 1 Konwencji z Schengen z 1990 r. dostęp do danych wprowadzonych do SIS oraz prawo do ich bezpośredniego przeglądania są zastrzeżone wyłącznie dla organów odpowiedzialnych za kontrole graniczne oraz inne kontrole policyjne i celne prowadzone na terytorium danego kraju, jak również za koordynację tych kontroli.

(5) Zgodnie z art. 102 ust. 4 Konwencji z Schengen z 1990 r. dane te zasadniczo nie mogą być wykorzystywane do celów administracyjnych.

(6) Służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów i wyznaczone w sposób wyraźny do tego celu powinny mieć dostęp do danych wprowadzonych do SIS, odnoszących się do skradzionych, przywłaszczonych lub utraconych w inny sposób pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, skradzionych, przywłaszczonych lub utraconych w inny sposób przyczep i naczep o masie własnej przekraczającej 750 kg oraz skradzionych, przywłaszczonych, utraconych w inny sposób lub unieważnionych świadectw rejestracji pojazdów i tablic rejestracyjnych pojazdów, w celu umożliwienia im sprawdzenia, czy pojazdy zgłoszone do rejestracji zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób. W tym celu niezbędne jest przyjęcie przepisów zapewniających powyższym służbom dostęp do tych danych oraz zezwolenie im na wykorzystywanie ich do celów administracyjnych związanych z prawidłowym wydawaniem świadectw rejestracji pojazdów.

([1]) Dz.U. C 110 z 30.4.2004, str. 1.

([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 794) i decyzja Rady z dnia …

([3]) Dz.U. L 138 z 1.6.1999, str. 57. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/127/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.2004, str. 29).

([4]) Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 19. Konwencja ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 871/2004 (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, str. 29).

([5]) Dz.U. C 34 z 7.2.2004, str. 18.

(7) Państwa Członkowskie powinny podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w wypadku ujawnienia wpisu zostały podjęte środki określone w art. 100 ust. 2 Konwencji z Schengen z 1990 r.

(8) W zaleceniu Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2003 r. skierowanym do Rady w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) przedstawiono pokrótce szereg istotnych problemów i rozważań dotyczących rozwoju SIS, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii dostępu do SIS prywatnych instytucji, takich jak służby zajmujące się rejestrowaniem pojazdów.

(9) Jeżeli służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów nie są służbami rządowymi, dostęp do SIS powinien być udzielany pośrednio, tj. za pośrednictwem organów, o których mowa w art. 101 ust. 1 Konwencji z Schengen z 1990 r., odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności ze środkami przyjętymi przez te Państwa Członkowskie zgodnie z art. 118 tej Konwencji.

(10) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych [1] oraz szczególne postanowienia dotyczące ochrony danych zawarte w Konwencji z Schengen z 1990 r., które uzupełniają i precyzują zasady zawarte w tej dyrektywie, znajdują zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów.

(11) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, tj. udzielenie dostępu do SIS służbom odpowiedzialnym w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów w celu ułatwienia im wykonywania ich zadań stosownie do dyrektywy 1999/37/WE, nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez Państwa Członkowskie ze względu na szczególny charakter SIS jako wspólnego systemu informacji, a w związku z tym jego osiągnięcie możliwe jest wyłącznie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(12) Należy wyznaczyć Państwom Członkowskim wystarczająco długi okres na podjęcie praktycznych środków niezbędnych do zastosowania niniejszego rozporządzenia.

(13) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt G decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen [2].

(14) Niniejsze rozporządzenie uwzględnia prawa podstawowe i zasady uznane w szczególności przez Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(15) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W tytule IV Konwencji z Schengen z 1990 r. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 102a*

1. Niezależnie od art. 92 ust. 1, art. 100 ust. 1, art. 101 ust. 1 i 2 oraz art. 102 ust. 1, 4 i 5, służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów zgodnie z dyrektywą Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów (*), mają prawo uzyskania dostępu do następujących danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, jedynie w celu sprawdzenia, czy zgłoszone do rejestracji pojazdy zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób:

a) danych dotyczących skradzionych, przywłaszczonych lub utraconych w inny sposób pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm^3;

b) danych dotyczących skradzionych, przywłaszczonych lub utraconych w inny sposób przyczep i naczep o masie własnej przekraczającej 750 kg;

c) danych dotyczących skradzionych, przywłaszczonych, utraconych w inny sposób lub unieważnionych dokumentów rejestracyjnych pojazdów oraz tablic rejestracyjnych pojazdów, które zostały skradzione, przywłaszczone, utracone w inny sposób lub unieważnione.

Z zastrzeżeniem ust. 2 prawo krajowe poszczególnych Państw Członkowskich reguluje dostęp powyższych służb do tych danych.

[1] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

[2] Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

2. Służby określone w ust. 1, które są służbami rządowymi, mają prawo do bezpośredniego przeglądania danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, o których mowa w tym ustępie.

Służby określone w ust. 1, które nie są służbami rządowymi, mają dostęp do danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, o których mowa w tym ustępie, wyłącznie za pośrednictwem organów określonych w art. 101 ust. 1. Organy te mają prawo bezpośredniego przeglądania danych i przekazywania ich powyższym służbom. Odnośne Państwo Członkowskie zapewnia, aby służby te i ich pracownicy byli zobowiązani do przestrzegania wszelkich ograniczeń odnoszących się do dozwolonego wykorzystywania danych przekazanych im przez organy.

3. Artykuł 100 ust. 2 nie ma zastosowania do przeglądania danych na podstawie niniejszego artykułu. Prawo krajowe reguluje przekazywanie policji i organom sądowym przez służby, o których mowa w ust. 1, informacji ujawnionych w wyniku przeglądania Systemu Informacyjnego Schengen i rodzących podejrzenie popełnienia przestępstwa.

(*) Dz.U. L 138 z 1.6.1999, str. 57. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/127/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.2004, str. 29).".

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od … (*).

3. Dla tych Państw Członkowskich, w których przepisy dorobku Schengen odnoszące się do SIS nie mają jeszcze zastosowania, niniejsze rozporządzenie stosuje się w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym przepisy te wchodzą w życie w tych państwach, jak określono w decyzji Rady przyjętej w tym celu zgodnie ze stosownymi procedurami.

4. Treść niniejszego rozporządzenia stanie się wiążąca dla Norwegii 270 dni od daty jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Niezależnie od wymogów notyfikacyjnych ustanowionych w art. 8 ust. 2 lit. c) Układu z Schengen o Stowarzyszeniu z Norwegią i Islandią ([1]), Norwegia przed datą, o której mowa w ust. 4, powiadomi Radę i Komisję, że zostały spełnione wymogi konstytucyjne niezbędne, aby treść niniejszego rozporządzenia stała się dla Norwegii wiążąca.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.
([1]) Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

UZASADNIENIE RADY

WPROWADZENIE

1. W dniu 3 września 2003 r. Komisja skierowała do Rady wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego postanowienia Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, dotyczące dostępu organów i służb, odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za wydawania świadectw rejestracji pojazdów, do Systemu Informacyjnego Schengen.

2. W dniu 9 listopada 2004 r. Coreper potwierdził, że istnieje polityczne porozumienie w sprawie projektu rozporządzenia. Po przeprowadzeniu weryfikacji tekstu pod względem prawnym i językowym, Rada przyjmie wspólne stanowisko dnia 22 grudnia 2004 r.

POPRAWKI

3. Parlament wydał opinię ([1]) w dniu 1 kwietnia 2004 r., zgłaszając 10 poprawek ([2]).

4. Wszystkie poprawki zgłoszone przez Parlament i możliwe do przyjęcia przez Komisję (poprawki 1, 2, 3, 5, 6 i 7) zostały uwzględnione w tekście. Poprawka 8, zgłoszona jako nie do przyjęcia dla Komisji, ale którą służby Komisji ([3]) wskazały jako możliwą do przyjęcia, została również włączona do wspólnego stanowiska.

5. Pozostałe poprawki (poprawki 4, 10 i 11), które dla Komisji były nie do przyjęcia, nie zostały zawarte we wspólnym stanowisku, ponieważ uznaje się, że aktualny projekt rozporządzenia nie stanowi właściwych i wystarczających podstaw prawnych dla tych przepisów.

6. Jednakże w odniesieniu do poprawki 4 Rada jest świadoma, że podczas obecnej pracy nad tekstem projektu rozporządzenia zakłada się, iż stosowne przepisy projektu decyzji Rady dotyczące wprowadzenia pewnych nowych funkcji w Systemie Informacyjnym Schengen, w tym związanych z walką z terroryzmem, zaczęły obowiązywać jeszcze przed wejściem w życie rozporządzenia. W związku z tym, że istnieje porozumienie w sprawie projektu decyzji Rady i że jej przyjęcie zależy wyłącznie od cofnięcia jednego zastrzeżenia parlamentarnego, Rada pragnie poprzeć tekst w jego obecnym kształcie. Kwestia ta zostanie ponownie dokładnie rozpatrzona podczas drugiego czytania, przy jednoczesnym uwzględnieniu postępów prac nad wspomnianym wyżej projektem decyzji Rady.

([1]) Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 794.
([2]) Wynik pierwszego czytania w Parlamencie przedstawiono w dokumencie 7965/04 CODEC 485 SIRIS 49 COMIX 231.
([3]) Patrz: dokument 7965/04 CODEC 485 SIRIS 49 COMIX 231.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 16/2005

przyjęte przez Radę dnia 24 stycznia 2005 r.

w sprawie przyjęcia dyrektywy 2005/…/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … zmieniającej dyrektywę Rady 76/115/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/C 111 E/03)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Badania wykazały, że używanie pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących może przyczynić się do znacznego zmniejszenia liczby ofiar śmiertelnych i ograniczenia obrażeń w wyniku wypadków, nawet w przypadku wywrócenia się pojazdu. Instalowanie ich we wszystkich kategoriach pojazdów będzie z pewnością stanowić ważny krok w kierunku zwiększenia bezpieczeństwa drogowego, a w związku z tym pozwoli na zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych.

(2) Wyposażenie wszystkich pojazdów w pasy bezpieczeństwa pozwoli osiągnąć znaczne korzyści społeczne.

(3) Parlament Europejski w rezolucji z dnia 18 lutego 1986 r. w sprawie wspólnych środków w celu zmniejszenia liczby wypadków drogowych, w ramach wspólnotowego programu na rzecz bezpieczeństwa drogowego [3], podkreślił potrzebę wprowadzenia obowiązku zapinania pasów bezpieczeństwa przez wszystkich pasażerów, w tym dzieci, z wyjątkiem pasażerów pojazdów komunikacji publicznej. W związku z tym należy dokonać rozróżnienia między autobusami komunikacji publicznej a innymi pojazdami w odniesieniu do obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących.

(4) Zgodnie z dyrektywą Rady 70/156/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep [4], wspólnotowy system homologacji został wprowadzony od dnia 1 stycznia 1998 r. jedynie w odniesieniu do wszystkich nowych pojazdów kategorii M_1. W związku z tym jedynie te pojazdy muszą być wyposażone w punkty mocowania pasów bezpieczeństwa i/lub urządzenia przytrzymujące spełniające wymogi dyrektywy 76/115/EWG [5].

(5) Do czasu, gdy wspólnotowy system homologacji zostanie rozszerzony na wszystkie kategorie pojazdów, należy w interesie bezpieczeństwa drogowego wprowadzić wymóg instalowania punktów mocowania pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących w pojazdach należących do innych kategorii niż M_1.

(6) Dyrektywa 76/115/EWG zawiera już wszelkie przepisy techniczne i administracyjne dotyczące homologacji pojazdów kategorii innych niż M_1. Państwa Członkowskie nie muszą w związku z tym wprowadzać dalszych przepisów.

(7) Od momentu wejścia w życie dyrektywy Komisji 96/38/WE z dnia 17 lipca 1996 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Rady 76/115/EWG odnoszącą się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych, niektóre Państwa Członkowskie wprowadziły obowiązek stosowania przepisów w niej zawartych w stosunku do niektórych kategorii pojazdów innych niż M_1. W związku z tym producenci i ich dostawcy opracowali odpowiednie rozwiązania techniczne.

(8) Dyrektywa 76/115/EWG powinna zostać odpowiednio zmieniona.

(9) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa bezpieczeństwa drogowego poprzez wprowadzenie obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w niektórych kategoriach pojazdów, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie, a z uwagi na zakres działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

---

[1] Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 8.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2003 r. (Dz.U. C 91E z 15.4.2004, str. 496), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 stycznia 2004 r. i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia … (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

[3] Dz.U. C 68 z 24.3.1986, str. 35.

[4] Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/78/WE (Dz.U. L 153 z 30.4.2004, str. 103).

[5] Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/38/WE (Dz.U. L 187 z 26.7.1996, str. 95).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 76/115/EWG

W dyrektywie 76/115/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 dodaje się następujący akapit:

„Pojazdy kategorii M_2 i M_3 są podzielone na klasy określone w sekcji 2 załącznika I do dyrektywy 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnoszącej się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy (*).

(*) Dz.U. L 42 z 13.2.2002, str. 1.".

2. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się pkt 1.9;

b) pkt 4.3.1 otrzymuje następujące brzmienie:

„4.3.1. Pojazdy należące do kategorii M_1, M_2 (klasy III lub B), M_3 (klasy III lub B) oraz N winny być wyposażone w punkty mocowania pasów bezpieczeństwa spełniające wymogi niniejszej dyrektywy.";

c) pkt 4.3.8 otrzymuje następujące brzmienie:

„4.3.8 Dla siedzeń przeznaczonych do użycia wyłącznie przy nieruchomym pojeździe, jak również dla wszelkich siedzeń nieobjętych pkt 4.3.1–4.3.5, nie są wymagane punkty mocowania pasów bezpieczeństwa. Jeżeli pojazd jest wyposażony w punkty mocowania dla takich siedzeń, takie punkty mocowania muszą być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy.

Jednakże punkty mocowania przeznaczone do użytku wyłącznie w powiązaniu z pasem bezpieczeństwa dla osoby niepełnosprawnej lub wszelkimi innymi urządzeniami przytrzymującymi, wymienionymi w art. 2a dyrektywy Rady 77/541/EWG z dnia 28 czerwca 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych (*), nie muszą spełniać wymogów niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że są one zaprojektowane i zbudowane zgodnie z krajowymi wymogami prawnymi dotyczącymi zapewnienia najwyższego możliwego do osiągnięcia poziomu bezpieczeństwa.

(*) Dz.U. L 220 z 29.8.1977, str. 95. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.".

Artykuł 2

Środki przewidziane dla osób niepełnosprawnych

Nie później niż do dnia … (*) Komisja zbada szczególne procedury harmonizacji wymogów dotyczących punktów mocowania przeznaczonych do użytku wyłącznie w powiązaniu z pasem bezpieczeństwa dla osoby niepełnosprawnej lub wszelkimi innymi urządzeniami przytrzymującymi wymienionymi w art. 2a dyrektywy 77/541/EWG, w oparciu o istniejące normy międzynarodowe oraz krajowe wymogi prawne, w celu zapewnienia takiego samego poziomu bezpieczeństwa, jak określony w niniejszej dyrektywie. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi projekt środków. Zmiany niniejszej dyrektywy będą dokonywane zgodnie z art. 13 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 3

Wykonanie

1. Od dnia … (**) z powodów dotyczących punktów mocowania pasów bezpieczeństwa, spełniających wymogi dyrektywy 76/115/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) nie będą odmawiały udzielenia homologacji WE lub homologacji krajowej danego typu pojazdu;

b) nie będą zabraniały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów.

2. Od dnia … (***) z powodów dotyczących punktów mocowania pasów bezpieczeństwa niespełniających wymogów dyrektywy 76/115/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do nowych typów pojazdów Państwa Członkowskie:

a) zaprzestaną udzielania homologacji WE;

b) będą odmawiały udzielenia homologacji krajowej.

3. Od dnia … (****) z powodów dotyczących punktów mocowania pasów bezpieczeństwa niespełniających wymogów dyrektywy 76/115/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) będą traktowały certyfikaty zgodności towarzyszące nowym pojazdom jako nieważne dla celów art. 7 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG;

b) będą odmawiały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów, z wyjątkiem przypadków, w których następuje odwołanie do postanowień art. 8 ust. 2 dyrektywy 70/156/EWG.

(*) 24 miesiące od daty określonej w art. 4 ust. 2.
(**) Data określona w art. 4 ust. 2.
(***) Sześć miesięcy od daty, o której mowa w ust. 1.
(****) 18 miesięcy od daty, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed … (*). Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie będą stosowały te przepisy od … (**).

3. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie będą zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie będzie towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

4. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

(*) Sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Sześć miesięcy i jeden dzień od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

UZASADNIENIE RADY

I. WSTĘP

Podstawą dla wnioskowanej dyrektywy, przedstawionej przez Komisję w dniu 20 czerwca 2003 r. ([1]), jest art. 95 Traktatu WE.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił opinię ([2]) w dniu 10 grudnia 2003 r.

Parlament Europejski zakończył pierwsze czytanie oraz wydał opinię w dniu 17 grudnia 2003 r. ([3])

W dniu 24 stycznia 2005 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko, w wersji przedstawionej w dok. 11933/04.

II. CEL

Wnioskowana dyrektywa ma na celu zmianę dyrektywy Rady 76/115/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych, ostatnio zmienionej dyrektywą Komisji 96/38/WE, w celu nałożenia obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych innych niż samochody osobowe.

Następujące dwie dyrektywy również dotyczą instalowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach:

— dyrektywa Rady 74/408/EWG z dnia 22 lipca 1974 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/37/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do siedzeń w pojazdach silnikowych;

— dyrektywa Rady 77/541/EWG z dnia 28 czerwca 1977 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/3/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych.

Mając na celu obowiązkową instalację pasów bezpieczeństwa we wszystkich pojazdach, Komisja z przyczyn technicznych zaproponowała zmianę trzech dyrektyw jednocześnie.

Biorąc pod uwagę, że ostatecznym celem wnioskowanego działania jest poprawa bezpieczeństwa drogowego, dyrektywy te powinny zostać przyjęte w tym samym terminie oraz wprowadzone w życie tego samego dnia.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

We wspólnym stanowisku, które zostało przyjęte jednomyślnie, Rada:

— zmodyfikowała art. 1, aby umożliwić Państwom Członkowskim wyłączenie punktów mocowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych z wymogu zgodności z przepisami dyrektywy;

— dodała nowy artykuł, aby zachęcić Komisję do zbadania szczególnych procedur w celu harmonizacji wymogów dla osób niepełnosprawnych;

— odroczyła różne daty wejścia w życie w art. 3;

— odrzuciła 4 poprawki PE w art. 1, mające na celu instalację dwupunktowych pasów w siedzeniach skierowanych bokiem do kierunku jazdy w autokarach turystycznych, ponieważ Rada podziela opinię Komisji dotyczącą niebezpieczeństwa związanego z siedzeniami skierowanymi bokiem do kierunku jazdy we wszystkich rodzajach pojazdów.

([1]) Dok. 10887/03 ENT 114 CODEC 908.
([2]) Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 8.
([3]) Dz.U. C 91 z 15.4.2004, str. 496.

2. **Nowe elementy zawarte we wspólnym stanowisku w porównaniu z wnioskiem Komisji**

Art. 1 pkt 2

Tekst Komisji uzupełniono o przepisy szczególne odnoszące się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych, umożliwiając wyłączenie tych punktów mocowania z przepisów technicznych dyrektywy.

Art. 2

Dodano nowy artykuł w celu zachęcenia Komisji do przedstawienia, w stosownych przypadkach, projektów środków mających na celu harmonizację ustawodawstw krajowych mających zastosowanie do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych.

Art. 3 (dawny art. 2)

Wszystkie terminy wprowadzenia w życie dyrektywy zostały odroczone oraz zastąpione terminami ruchomymi w zależności od daty przyjęcia niniejszej nowej dyrektywy.

IV. **WNIOSEK**

Rada jednomyślnie przyjęła wspólne stanowisko, które jest w znacznej części zgodne z wnioskiem Komisji. Główne zmiany wprowadzone we wniosku Komisji dotyczą dozwolonego wyłączenia punktów mocowań pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych oraz terminów transpozycji i wejścia w życie niniejszej dyrektywy, które zostały odpowiednio dostosowane.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 17/2005

przyjęte przez Radę dnia 24 stycznia 2005 r.

w sprawie przyjęcia dyrektywy 2005/…/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … zmieniającej dyrektywę Rady 77/541/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/C 111 E/04)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Badania wykazały, że używanie pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących może przyczynić się do znacznego zmniejszenia liczby ofiar śmiertelnych i ograniczenia obrażeń w wyniku wypadków, nawet w przypadku wywrócenia się pojazdu. Instalowanie ich we wszystkich kategoriach pojazdów będzie z pewnością stanowić ważny krok w kierunku zwiększenia bezpieczeństwa drogowego, a w związku z tym pozwoli na zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych.

(2) Wyposażenie wszystkich pojazdów w pasy bezpieczeństwa pozwoli osiągnąć znaczne korzyści społeczne.

(3) Parlament Europejski w rezolucji z dnia 18 lutego 1986 r. w sprawie wspólnych środków w celu zmniejszenia liczby wypadków drogowych, w ramach wspólnotowego programu na rzecz bezpieczeństwa drogowego [3], podkreślił potrzebę wprowadzenia obowiązku zapinania pasów bezpieczeństwa przez wszystkich pasażerów, w tym dzieci, z wyjątkiem pasażerów pojazdów komunikacji publicznej. W związku z tym należy dokonać rozróżnienia między autobusami komunikacji publicznej a innymi pojazdami w odniesieniu do obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa i/lub systemów przytrzymujących.

(4) Zgodnie z dyrektywą Rady 70/156/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep [4], wspólnotowy system homologacji został wprowadzony od dnia 1 stycznia 1998 r. jedynie w odniesieniu do wszystkich nowych pojazdów kategorii M_1. W związku z tym jedynie te pojazdy muszą być wyposażone w pasy bezpieczeństwa i/lub urządzenia przytrzymujące spełniające wymogi dyrektywy 77/541/EWG [5].

(5) Do czasu, gdy wspólnotowy system homologacji zostanie rozszerzony na wszystkie kategorie pojazdów, należy w interesie bezpieczeństwa drogowego wprowadzić wymóg instalowania pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących w pojazdach należących do kategorii innych niż M_1.

(6) Dyrektywa 77/541/EWG zawiera już wszelkie przepisy techniczne i administracyjne dotyczące homologacji pojazdów kategorii innych niż M_1. Państwa Członkowskie nie muszą w związku z tym wprowadzać dalszych przepisów.

(7) Od momentu wejścia w życie dyrektywy Komisji 96/36/WE z dnia 17 czerwca 1996 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Rady 77/541/EWG odnoszącą się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych [6], niektóre Państwa Członkowskie wprowadziły obowiązek stosowania przepisów w niej zawartych w stosunku do niektórych kategorii pojazdów innych niż M_1. W związku z tym producenci i ich dostawcy opracowali odpowiednie rozwiązania techniczne.

(8) Dyrektywa 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnosząca się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy [7], przewiduje umożliwienie osobom o ograniczonej możliwości poruszania się, takim jak osoby niepełnosprawne, łatwiejszego dostępu do pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń. Niezbędne jest umożliwienie Państwom Członkowskim wydania pozwolenia na instalowanie pasów bezpieczeństwa lub/i urządzeń przytrzymujących, które nie spełniają wymagań technicznych zawartych w dyrektywie 77/541/EWG, lecz zostały zaprojektowane specjalnie do celów zapewnienia bezpieczeństwa tym osobom w takich pojazdach.

---

[1] Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 10.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2003 r. (Dz.U. C 91E z 15.4.2004, str. 491), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 stycznia 2004 r. i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia … (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

[3] Dz.U. C 68 z 24.3.1986, str. 35.

[4] Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/78/WE (Dz.U. L 153 z 30.4.2004, str. 103).

[5] Dz.U. L 220 z 29.8.1977, str. 95. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

[6] Dz.U. L 178 z 17.7.1996, str. 15.

[7] Dz.U. L 42 z 13.2.2002, str. 1.

(9) Dyrektywa 77/541/EWG powinna zostać odpowiednio zmieniona.

(10) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa bezpieczeństwa drogowego poprzez wprowadzenie obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w niektórych kategoriach pojazdów, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie, a z uwagi na zakres działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 77/541/EWG

Do dyrektywy 77/541/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Dodaje się art. 2a o następującym brzmieniu:

„*Artykuł 2a*

1. Państwa Członkowskie mogą, na mocy prawa krajowego, zezwolić na instalowanie pasów bezpieczeństwa lub urządzeń przytrzymujących innych niż objęte przepisami niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że są one przeznaczone dla osób niepełnosprawnych.

2. Państwa Członkowskie mogą także wyłączyć stosowanie postanowień niniejszej dyrektywy w odniesieniu do urządzeń przytrzymujących zaprojektowanych zgodnie z przepisami załącznika VII do dyrektywy 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnoszącej się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy (*).

3. Wymogi zawarte w pkt 3.2.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących objętych postanowieniami ust. 1 i 2 powyżej.

(*) Dz.U. L 42 z 13.2.2002, str. 1.”.

2. W art. 9 dodaje się następujący akapit:

„Pojazdy kategorii M_2 i M_3 są podzielone na klasy określone w sekcji 2 załącznika I do dyrektywy 2001/85/WE.”.

3. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się przypis odnoszący się do pkt 3.1;

b) pkt 3.1.1 otrzymuje następujące brzmienie:

„3.1.1. Z wyjątkiem siedzeń przeznaczonych do użycia wyłącznie przy zatrzymanym pojeździe, siedzenia pojazdów należących do kategorii M_1, M_2 (klasy III lub B), M_3 (klasy III lub B) oraz N winny być wyposażone w pasy bezpieczeństwa i/lub urządzenia przytrzymujące spełniające wymogi niniejszej dyrektywy.

Pojazdy klasy I, II lub A należące do kategorii M_2 lub M_3 mogą być wyposażone w pasy bezpieczeństwa i/lub urządzenia przytrzymujące pod warunkiem, że spełniają one wymogi niniejszej dyrektywy.”.

Artykuł 2

Środki przewidziane dla osób niepełnosprawnych

Nie później niż … (*) Komisja zbada, w oparciu o istniejące normy międzynarodowe oraz krajowe wymogi prawne, szczególne procedury harmonizacji wymogów dotyczących pasów bezpieczeństwa dla osób niepełnosprawnych w celu zapewnienia takiego poziomu bezpieczeństwa, który byłby równoważny z określonym w niniejszej dyrektywie. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi projekt środków. Zmiany niniejszej dyrektywy będą przyjmowane zgodnie z art. 13 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 3

Wykonanie

1. Od dnia … (**) z powodów dotyczących pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących, spełniających wymogi dyrektywy 77/541/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) nie będą odmawiały udzielenia homologacji WE lub homologacji krajowej danego typu pojazdu;

b) nie będą zabraniały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów.

2. Od dnia … (***) z powodów dotyczących pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących, niespełniających wymogów dyrektywy 77/541/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do nowych typów pojazdów Państwa Członkowskie:

a) zaprzestaną udzielania homologacji WE;

b) będą odmawiały udzielenia homologacji krajowej.

(*) 24 miesiące od daty określonej w art. 4 ust. 2.
(**) Data określona w art. 4 ust. 2.
(***) Sześć miesięcy od daty, o której mowa w ust. 1.

3. Od dnia … (*) z powodów dotyczących pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących, niespełniających wymogów dyrektywy 76/115/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) będą traktowały certyfikaty zgodności towarzyszące nowym pojazdom jako nieważne dla celów art. 7 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG;

b) będą odmawiały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów, z wyjątkiem przypadków, w których następuje odwołanie do postanowień art. 8 ust. 2 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed … (**). Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie będą stosowały te przepisy od … (***).

3. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie będą zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie będzie towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

4. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

(*) 18 miesięcy od daty, o której mowa w ust. 1.
(**) Sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy
(***) Sześć miesięcy i jeden dzień od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

UZASADNIENIE RADY

I. WSTĘP

Podstawą dla wnioskowanej dyrektywy, przedstawionej przez Komisję w dniu 20 czerwca 2003 r. ([1]), jest art. 95 Traktatu WE.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił opinię ([2]) w dniu 10 grudnia 2003 r.

Parlament Europejski zakończył pierwsze czytanie i wydał opinię w dniu 17 grudnia 2003 r. ([3])

W dniu 24 stycznia 2005 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko w wersji przedstawionej w dok. 11934/04.

II. CEL

Wnioskowana dyrektywa ma na celu zmianę dyrektywy Rady 77/541/EWG z dnia 28 czerwca 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych, ostatnio zmienionej dyrektywą Komisji 2003/3/WE w celu wprowadzenia obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w innych pojazdach silnikowych niż samochody osobowe.

Następujące dwie dyrektywy również dotyczą instalowania pasów bezpieczeństwa w odniesieniu do pojazdów:

— dyrektywa Rady 74/408/EWG z dnia 22 lipca 1974 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/37/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do siedzeń w pojazdach silnikowych;

— dyrektywa Rady 76/115/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/38/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych.

Mając na celu obowiązkową instalację pasów bezpieczeństwa we wszystkich pojazdach, Komisja z przyczyn technicznych zaproponowała zmianę trzech dyrektyw jednocześnie.

Biorąc pod uwagę, że ostatecznym celem wnioskowanego działania jest poprawa bezpieczeństwa drogowego, dyrektywy te powinny zostać przyjęte w tym samym terminie oraz wprowadzone w życie tego samego dnia.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

We wspólnym stanowsku, które zostało przyjęte jednomyślnie, Rada:

— zmodyfikowała art. 1, żeby umożliwić Państwom Członkowskim wyłączenie pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych z wymogu zgodności z przepisami dyrektywy,

— dodała nowy artykuł, aby zachęcić Komisję do zbadania szczególnych procedur w celu harmonizacji wymagań dla osób niepełnosprawnych,

— odroczyła różne daty wejścia w życie art. 3,

— odrzuciła poprawkę Parlamentu Europejskiego, której celem jest umieszczenie dwupunktowych pasów w siedzeniach skierowanych bokiem do kierunku jazdy w autokarach turystycznych, ponieważ Rada podziela poglądy Komisji dotyczące niebezpieczeństwa związanego z siedzeniami skierowanymi bokiem do kierunku jazdy we wszystkich rodzajach pojazdów.

([1]) Dok. 10886/03 ENT 113 CODEC 907.
([2]) Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 10.
([3]) Dz.U. C 91E z 15.4.2004, str. 491.

2. **Nowe elementy zawarte we wspólnym stanowisku w porównaniu z wnioskiem Komisji**

Artykuł 1 pkt 1

Tekst Komisji został zastąpiony nowym tekstem, który umożliwia wyłączenie z technicznych przepisów dyrektywy pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 2

Dodano nowy artykuł w celu zachęcenia Komisji do przedstawienia, w stosownych przypadkach projektów środków mających na celu harmonizację ustawodawstw krajowych mających zastosowanie do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 3 (dawny art. 2)

Wszelkie terminy wprowadzenia w życie dyrektywy zostały odroczone oraz zastąpione terminami ruchomymi w zależności od daty przyjęcia niniejszej nowej dyrektywy.

IV. **WNIOSEK**

Rada jednomyślnie przyjęła wspólne stanowisko, które jest w znacznej części zgodne z wnioskiem Komisji. Główne zmiany wniosku Komisji dotycza wyłączenia, które jest możliwe w odniesieniu do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla osób niepełnosprawnych oraz terminów transpozycji oraz wejścia w życie niniejszej dyrektywy, które zostały odpowiednio dostosowane.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 18/2005

przyjęte przez Radę dnia 24 stycznia 2005 r.

w sprawie przyjęcia dyrektywy 2005/…/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … zmieniającej dyrektywę Rady 74/408/EWG odnoszącą się do pojazdów silnikowych w odniesieniu do siedzeń, ich punktów mocowania oraz zagłówków

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/C 111 E/05)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Badania wykazały, że używanie pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących może przyczynić się do znacznego zmniejszenia liczby ofiar śmiertelnych i ograniczenia obrażeń w wyniku wypadków, nawet w przypadku wywrócenia się pojazdu. Instalowanie ich we wszystkich kategoriach pojazdów będzie z pewnością stanowić ważny krok w kierunku zwiększenia bezpieczeństwa drogowego, a w związku z tym pozwoli na zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych.

(2) Wyposażenie wszystkich pojazdów w pasy bezpieczeństwa pozwoli osiągnąć znaczne korzyści społeczne.

(3) Parlament Europejski w rezolucji z dnia 18 lutego 1986 r. w sprawie wspólnych środków w celu zmniejszenia liczby wypadków drogowych, w ramach wspólnotowego programu na rzecz bezpieczeństwa drogowego [3], podkreślił potrzebę wprowadzenia obowiązku zapinania pasów bezpieczeństwa przez wszystkich pasażerów, w tym dzieci, z wyjątkiem pasażerów pojazdów komunikacji publicznej. W związku z tym należy dokonać rozróżnienia między autobusami komunikacji publicznej a innymi pojazdami w odniesieniu do obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa i/lub urządzeń przytrzymujących.

(4) Zgodnie z dyrektywą Rady 70/156/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep [4], wspólnotowy system homologacji został wprowadzony od dnia 1 stycznia 1998 r. jedynie w odniesieniu do wszystkich nowych pojazdów kategorii M_1. W związku z tym jedynie te pojazdy muszą być wyposażone w siedzenia, punkty mocowania siedzeń i zagłówki spełniające przepisy dyrektywy 74/408/EWG [5].

(5) Do czasu, gdy wspólnotowy system homologacji zostanie rozszerzony na wszystkie kategorie pojazdów, należy w interesie bezpieczeństwa drogowego wprowadzić wymóg instalowania siedzeń i punktów mocowania siedzeń przystosowanych do instalacji pasów bezpieczeństwa w pojazdach należących do kategorii innych niż M_1.

(6) Dyrektywa 74/408/EWG zawiera już wszelkie przepisy techniczne i administracyjne dotyczące homologacji pojazdów kategorii innych niż M_1. Państwa Członkowskie nie muszą w związku z tym wprowadzać dalszych przepisów.

(7) Od momentu wejścia w życie dyrektywy Komisji 96/37/WE z dnia 17 czerwca 1996 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Rady 74/408/EWG [6], niektóre Państwa Członkowskie wprowadziły już obowiązek stosowania przepisów w niej zawartych w stosunku do niektórych kategorii pojazdów innych niż M_1. W związku z tym producenci i ich dostawcy opracowali odpowiednie rozwiązania techniczne.

(8) Badania wykazały, że nie jest możliwe wyposażenie siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy w pasy bezpieczeństwa, które zapewniają ich pasażerom taki sam poziom bezpieczeństwa jak pasażerom siedzeń skierowanych przodem do kierunku jazdy. Ze względów bezpieczeństwa, konieczne jest wprowadzenie zakazu takich siedzeń w pewnych kategoriach pojazdów.

(9) Dyrektywa 74/408/EWG powinna zostać odpowiednio zmieniona.

(10) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa bezpieczeństwa drogowego poprzez wprowadzenie obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w niektórych kategoriach pojazdów, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie, a z uwagi na zakres działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

---

[1] Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 6.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2003 r. (Dz.U. C 91E z 15.4.2004, str. 487), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 stycznia 2004 r. i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia … (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

[3] Dz.U. C 68 z 24.3.1986, str. 35.

[4] Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/78/WE (Dz.U. L 153 z 30.4.2004, str. 103).

[5] Dz.U. L 221 z 12.8.1974, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

[6] Dz.U. L 186 z 25.7.1996, str. 28.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 74/408/EWG

W dyrektywie 74/408/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

   a) w ust. 1 dodaje się następujący akapit:

   „Pojazdy kategorii M_2 i M_3 są podzielone na klasy określone w sekcji 2 załącznika I do dyrektywy 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnoszącej się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy (*).

   (*) Dz.U. L 42 z 13.2.2002, str. 1";

   b) ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

   „2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do siedzeń zwróconych tyłem do kierunku jazdy.".

2. Dodaje się artykuł o następującym brzmieniu:

   „Artykuł 3a

   1. Montowanie siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy jest zabronione w przypadku pojazdów kategorii M_1, N_1, M_2 (klasy III lub B) i M_3 (klasy III lub B).

   2. Postanowień ust. 1 nie stosuje się do karetek pogotowia lub pojazdów wymienionych w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 70/156/EWG.".

3. W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

   a) punkt 1.1 otrzymuje następujące brzmienie:

   „1.1. Wymogów niniejszego załącznika nie stosuje się do siedzeń skierowanych tyłem do kierunku jazdy, ani do zagłówków takich siedzeń.";

   b) punkt 2.3 otrzymuje następujące brzmienie:

   „2.3 »Siedzenie« oznacza strukturę zintegrowaną lub nie ze strukturą pojazdu łącznie z tapicerką, przeznaczoną dla jednej osoby dorosłej. Określenie to obejmuje zarówno pojedyncze siedzenie, jak i część siedzenia ławkowego przeznaczoną dla jednej osoby.

   Ze względu na kierunek zainstalowania siedzenia przyjmuje się następujące definicje:

   2.3.1. »Siedzenie skierowane przodem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, które może być używane, kiedy pojazd pozostaje w ruchu i które jest skierowane w stronę przedniej części pojazdu w taki sposób, że pionowa płaszczyzna symetrii siedzenia tworzy kąt mniejszy niż +10° lub -10° z pionową płaszczyzną symetrii pojazdu..

   2.3.2. »Siedzenie skierowane tyłem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, które może być używane, kiedy pojazd pozostaje w ruchu i które jest skierowane w stronę tylnej części pojazdu w taki sposób, że pionowa płaszczyzna symetrii siedzenia tworzy kąt mniejszy niż +10° lub -10° z pionową płaszczyzną symetrii pojazdu.

   2.3.3. »Siedzenie skierowane bokiem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, którego ze względu na jego umiejscowienie w stosunku do pionowej płaszczyzny symetrii pojazdu nie można zakwalifikować ani zgodnie z definicją określoną w pkt. 2.3.1 ani określoną w pkt. 2.3.2.";

   c) skreśla się pkt 2.9.

4. W załączniku III pkt. 2.5 otrzymuje następujące brzmienie:

   „2.5 »Siedzenie« oznacza strukturę, która może być zamocowana w konstrukcji pojazdu, wraz z jej wyposażeniem oraz zamocowaniem, przeznaczoną dla jednej lub większej liczby osób dorosłych, do użycia w pojeździe.

   Ze względu na kierunek zainstalowania siedzenia przyjmuje się następujące definicje:

   2.5.1. »Siedzenie skierowane przodem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, które może być używane, kiedy pojazd pozostaje w ruchu i które jest skierowane w stronę przedniej części pojazdu w taki sposób, że pionowa płaszczyzna symetrii siedzenia tworzy kąt mniejszy niż +10° lub -10° z pionową płaszczyzną symetrii pojazdu.

   2.5.2. »Siedzenie skierowane tyłem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, które może być używane, kiedy pojazd pozostaje w ruchu i które jest skierowane w stronę tylnej części pojazdu w taki sposób, że pionowa płaszczyzna symetrii siedzenia tworzy kąt mniejszy niż +10° lub -10° z pionową płaszczyzną symetrii pojazdu.

   2.5.3. »Siedzenie skierowane bokiem do kierunku jazdy« oznacza siedzenie, którego ze względu na jego umiejscowienie w stosunku do pionowej płaszczyzny symetrii pojazdu nie można zakwalifikować ani zgodnie z definicją określoną w pkt. 2.5.1 ani określoną w pkt. 2.5.2.".

5. W załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

   a) punkt 1.1 otrzymuje następujące brzmienie:

   „1.1. Wymogi określone w niniejszym załączniku mają zastosowanie do pojazdów kategorii N_1, N_2 i N_3 oraz do pojazdów kategorii M_2 i M_3 nieobjętych zakresem stosowania postanowień załącznika III. Z zastrzeżeniem postanowień pkt 2.5, mają one zastosowanie również do siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy we wszystkich kategoriach pojazdów.";

b) punkt 2.4 otrzymuje następujące brzmienie:

„2.4. Wszystkie siedzenia, które dają się przechylić do przodu lub mają składane oparcia, blokują się automatycznie przy normalnym położeniu. Wymóg ten nie dotyczy siedzeń zamontowanych w miejscu przeznaczonym dla wózków inwalidzkich w pojazdach kategorii M_2 lub M_3 klasy I, II lub A."

Artykuł 2

Wykonanie

1. Od dnia … (*) z powodów dotyczących siedzeń, ich punktów mocowania i zagłówków, spełniających wymogi dyrektywy 74/408/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) nie będą odmawiały udzielenia homologacji WE lub homologacji krajowej danego typu pojazdu;

b) nie będą zabraniały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów.

2. Od dnia … (**) z powodów dotyczących siedzeń, ich punktów mocowania i zagłówków niespełniających wymogów dyrektywy 74/408/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do nowych typów pojazdów Państwa Członkowskie:

a) zaprzestaną udzielania homologacji WE;

b) będą odmawiały udzielenia homologacji krajowej.

3. Od dnia … (***) z powodów dotyczących siedzeń, ich punktów mocowania i zagłówków niespełniających wymogów dyrektywy 74/408/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie:

a) będą traktowały certyfikaty zgodności towarzyszące nowym pojazdom jako nieważne dla celów art. 7 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG;

b) będą odmawiały rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do użytku nowych pojazdów, z wyjątkiem przypadków, w których następuje odwołanie do postanowień art. 8 ust. 2 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed … (****). Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie będą stosowały te przepisy od … (*****).

3. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie będą zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie będzie towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

4. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

(*) Data określona w art. 3 ust. 2.
(**) Sześć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
(***) 18 miesięcy po dacie określonej w ust. 1.
(****) Sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
(*****) Sześć miesięcy i jeden dzień od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

UZASADNIENIE RADY

I. WSTĘP

Podstawą dla wnioskowanej dyrektywy, przedstawionej przez Komisję w dniu 20 czerwca 2003 r. ([1]), jest art. 95 Traktatu WE.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił opinię ([2]) w dniu 10 grudnia 2003 r.

Parlament Europejski zakończył pierwsze czytanie i wydał opinię w dniu 17 grudnia 2003 r. ([3])

W dniu 24 stycznia 2005 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko w wersji przedstawionej w dok. 11935/04.

II. CEL

Wnioskowana dyrektywa ma na celu zmianę dyrektywy Rady 74/408/EWG z dnia 22 lipca 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do siedzeń w pojazdach silnikowych, ostatnio zmienionej dyrektywą Komisji 96/37/WE w celu nałożenia obowiązku instalowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych innych niż samochody osobowe.

Następujące dwie dyrektywy również dotyczą instalowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach:

— dyrektywa Rady 77/541/EWG z dnia 28 czerwca 1977 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/3/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych,

— dyrektywa Rady 76/115/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r., ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 96/38/WE, w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych.

Mając na celu obowiązkową instalację pasów bezpieczeństwa we wszystkich pojazdach, Komisja z przyczyn technicznych zaproponowała zmianę trzech dyrektyw jednocześnie.

Biorąc pod uwagę, że ostatecznym celem wnioskowanego działania jest poprawa bezpieczeństwa drogowego, dyrektywy te powinny zostać przyjęte w tym samym terminie oraz wprowadzone w życie tego samego dnia.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

We wspólnym stanowisku, które zostało przyjęte jednomyślnie, Rada:

— zmodyfikowała art. 1, poprzez włączenie siedzeń składanych (tip-up) do zakresu dyrektywy oraz poprzez umieszczenie definicji w celu klasyfikowania różnych kierunków instalowania siedzeń,

— odroczyła różne daty wejścia w życie w art. 2,

— odrzuciła trzy poprawki PE:

  — poprawka PE nr 3 wnioskująca utworzenie nowego motywu 8a) dotyczącego kontroli siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy, które mają być zbadane przez Komisję, została odrzucona, ponieważ Rada nie uważa, by niezbędne były dalsze testy w celu stwierdzenia, że siedzenia skierowane bokiem do kierunku jazdy są niebezpieczne dla użytkowników pojazdów wszelkiego rodzaju,

  — poprawki PE nr 1 i 2 ograniczające w art. 1 zakaz instalowania siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy do pewnych kategorii pojazdów silnikowych zostały odrzucone, ponieważ Rada podziela troskę Komisji dotyczącą zakazu instalacji siedzeń bocznych we wszystkich rodzajach pojazdów ze względu na bezpieczeństwo pasażerów.

([1]) Dok. 10888/03 ENT 115 CODEC 909.
([2]) Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 6.
([3]) Dz.U. C 91E z 15.4.2004, str. 487.

2. **Nowe elementy zawarte we wspólnym stanowisku w porównaniu z wnioskiem Komisji**

Artykuł 1 pkt 1

Usunięcie odniesienia do niestosowania dyrektywy do „siedzeń składanych (tip-up)".

Punkt 2

— obowiązek Państw Członkowskich dotyczący zakazu instalowania siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy został przesunięty do art. 2, który odnosi się do wprowadzenia w życie,

— wyjaśniono zakres zakazu instalowania siedzeń skierowanych bokiem do kierunku jazdy.

Dodano dwa nowe punkty (3 i 4) w celu zdefiniowania różnych kierunków instalowania siedzeń: siedzenia skierowane przodem do kierunku jazdy, siedzenia skierowane tyłem do kierunku jazdy i siedzenia skierowane bokiem do kierunku jazdy.

Punkt 5 (dawny pkt 3)

Nowy ustęp uściśla, że system automatycznego zamykania wymagany w odniesieniu do siedzeń składanych nie ma zastosowania do siedzeń składanych zainstalowanych w miejscu przeznaczonym dla wózków inwalidzkich w pojazdach kategorii M_2 lub M_3 klasy I, II lub A (autobusy miejskie).

Artykuł 2

Wszystkie terminy wprowadzenia w życie dyrektywy zostały odroczone oraz zastąpione terminami ruchomymi w zależności od daty przyjęcia niniejszej nowej dyrektywy.

IV. **WNIOSEK**

Rada jednomyślnie przyjęła wspólne stanowisko, które jest w znacznej części zgodne z wnioskiem Komisji. Główne zmiany wprowadzone we wniosku Komisji dotyczą włączenia z jednej strony siedzeń składanych do zakresu dyrektywy, a z drugiej strony definicji różnych kierunków instalowania siedzeń. Dodatkowo terminy transpozycji i wejścia w życie niniejszej dyrektywy zostały odpowiednio dostosowane.